

Η επίθεση είναι η καλύτερη μορφή άμυνας

Εφόσον πιστεύουμε πως η προπαγάνδα μέσα από τη δράση είναι χρήσιμη, πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι να αποδεχτούμε και τις καταστάσεις που αυτή συνεπάγεται. Όλοι γνωρίζουν, λόγω εμπειρίας, ότι όσο πιο ψηλά βρίσκεται αυτός που πυροβολείται ή ανατινάζεται, κι όσο άριστα εκτελεσμένη είναι η απόπειρα, τόσο μεγαλύτερο είναι το προπαγανδιστικό αποτέλεσμα. Οι βασικές προϋποθέσεις για την επιτυχία είναι η μεθοδική προετοιμασία, η εξαπάτηση του εν λόγω εχθρού και το ξεπέρασμα οποιουδήποτε εμποδίου στέκεται ανάμεσα σ' αυτόν που πραγματοποιεί την πράξη και στον εχθρό.

Τα έξοδα που προκύπτουν από τις εν λόγω επιχειρήσεις είναι, κατά κανόνα, αρκετά σημαντικά. Πράγματι, θα μπορούσε κάποιος να φτάσει στο σημείο να πει πως η δυνατότητα επιτυχίας μια τέτοιας δράσης εξαρτάται συνήθως από το εάν τα οικονομικά μέσα που είναι διαθέσιμα αρκούν για να ξεπεραστούν οι υπάρχουσες δυσκολίες. Στις μέρες μας, το χρήμα ανοίγει πολλές πόρτες οι οποίες δε θα μπορούσαν να σπάσουν με ένα σιδερολοστό. Η πειστικότητα του ήχου των κερμάτων κάνει τους ανθρώπους τυφλούς και ηλίθιους. Η δύναμη ενός τραπεζικού λογαριασμού υπερισχύει οποιουδήποτε κυβερνητικού φιρμανιού. Ένας άνθρωπος χωρίς λεφτά δεν μπορεί να εισβάλει εύκολα στην «υψηλή κοινωνία» χωρίς να θεωρηθεί «ύποπτος», χωρίς να τεθεί υπό επιτήρηση, κι είτε να συλληφθεί με συνοπτικές διαδικασίες ή τουλάχιστον να αποτραπεί με κάποιον τρόπο απ' την πραγμάτωση της επαναστατικής του πρόθεσης. Απ' την άλλη, κάνοντας τον εαυτό του κομψό και «διακεκριμένο», ο ίδιος άνθρωπος μπορεί να κυκλοφορεί ελεύθερα και χωρίς να γίνεται αντιληπτός, και μόλις του δοθεί η δυνατότητα να επιφέρει το αποφασιστικό πλήγμα ή να θέσει σε λειτουργία μια θανατηφόρα μηχανή, την οποία έκρυψε εκ των προτέρων σε κάποια καλή κρυψώνα.

Αν στη συνέχεια κάποιοι σύντροφοι εμπνευστούν από ιδανικά σαν αυτά, αν αποφασίσουν να ρισκάρουν τις ζωές τους για την πραγμάτωση μιας επαναστατικής πράξης και αν –συνειδητοποιώντας πως οι συνεισφορές των εργατών είναι μια σταγόνα στον ωκεανό– απαλλοτριώσουν τα αναγκαία μέσα για να φέρουν σε πέρας την πράξη, κατά τη γνώμη μας οι ενέργειές τους αυτές είναι απολύτως σωστές και σε καμία περίπτωση δεν είναι αφύσικες.

Πραγματικά, είμαστε απολύτως πεπεισμένοι πως δεν υπάρχει καμία δυνατότητα να πραγματοποιηθούν πλήρως οποιεσδήποτε αξιόλογες πράξεις, αν προηγουμένως οι απαραίτητοι οικονομικοί πόροι δεν έχουν απαλλοτριωθεί απ' το αντίπαλο στρατόπεδο. Ως εκ τούτου, οποιοσδήποτε επιδοκιμάζει μια πράξη εναντίον ορισμένων αντιπροσώπων της σύγχρονης «τάξης των κλεφτών», αλλά την ίδια στιγμή καταδικάζει τον τρόπο με τον οποίο αποκτώνται αυτοί οι πόροι, είναι ένοχος της πιο εξόφθαλμης αντίφασης. Κανένας ο οποίος θεωρεί την ίδια την πράξη ως σωστή, δεν μπορεί να την προσβάλει ως άδικη εξαιτίας του τρόπου με τον οποίο αποκτήθηκαν οι πόροι, καθώς θα ήταν σαν κάποιος να χαιρέται για την ύπαρξή του, αλλά να καταριέται την ώρα και τη στιγμή που

γεννήθηκε. Οπότε επιτρέψτε μας να μην ακούμε πια αυτήν τη βλακώδη έκφραση περί «ηθικής αγανάκτησης» για τη «ληστεία» και την «κλοπή» – από τα στόματα των σοσιαλιστών, αυτού του είδους η βλακεία είναι πραγματικά η πιο ηλίθια μπουρδα που μπορεί κανείς να φανταστεί. Αφού χρόνο με το χρόνο οι εργάτες στερούνται τις βασικές τους βιοτικές ανάγκες, όποιος θέλει να αναλάβει δράση για τα συμφέροντα του προλεταριάτου ενάντια στους εχθρούς του, είναι αναγκασμένος να αναμειχθεί με την «αφρόκρεμα» των ληστών και κλεφτών, έτσι ώστε να απαλλοτριώσει τουλάχιστον όσα παράγονται από τα χέρια των εργατών και να τα χρησιμοποιήσει για τους σωστούς σκοπούς. Σε τέτοιες περιπτώσεις, δεν έχουμε να κάνουμε με ληστεία ή κλοπή, αλλά το ακριβώς αντίθετο.

Αυτοί λοιπόν που καταδικάζουν τέτοιου είδους απαλλοτριωτικές επιχειρήσεις, όπως αυτές που συζητάμε εδώ, τάσσονται επίσης ενάντια στις ατομικές επαναστατικές ενέργειες. Αυτοί που απεχθάνονται μετά βδελυγμίας τέτοιες ενέργειες είναι εντελώς ασόβαροι, αυταπατώνται όταν αυτοαποκαλούνται επαναστάτες, απονευρώνουν το πιο ενεργό και αφοσιωμένο πρωτοποριακό κομμάτι του προλεταριάτου, παίζουν την πουτάνα του εργατικού κινήματος, κι όταν ιδωθούν με καθαρό μάτι, αποδεικνύεται πως δεν είναι τίποτα περισσότερο από ύπουλοι ρουφιάνοι.

Επιπλέον, κάθε «παράνομη» δράση –είτε είναι προπαρασκευαστική για κάποια άμεση επαναστατική δράση είτε όχι– μπορεί εύκολα να επιφέρει απρόβλεπτες περιστάσεις, οι οποίες από τη φύση τους παρουσιάζονται κατά τη διάρκεια μιας κρίσιμης κατάστασης. Από τα όσα έχουν ειπωθεί ως τώρα έπεται πως αυτές οι δευτερεύουσες περιστάσεις (τα τυχαία περιστατικά) δεν μπορούν να διαχωριστούν από την κύρια ενέργεια και να κριθούν με ειδικά κριτήρια. Για παράδειγμα, αν ένας επαναστάτης, είτε κατά τη διάρκεια μιας εκδικητικής ενέργειας ή κάποιας παρόμοιας, είτε κατά την απαλλοτρίωση των μέσων που χρειάζονται για την πραγμάτωσή της (λεφτά, όπλα, δηλητήριο, εκρηκτικά κ.λπ.), ξαφνικά συναντήσει κάποιον που του στέκεται εμπόδιο –κι αν αυτό θέτει τον ίδιο τον επαναστάτη σε σοβαρότατο κίνδυνο–, τότε όχι μόνο έχει το δικαίωμα, από τη συνήθη σκοπιά της αυτοάμυνας και της αυτοσυντήρησης, να καταστρέψει όποιον κι αν τον πρόδωσε με την παρέμβασή του –επειδή η παρουσία αυτού του ατόμου θα μπορούσε να τον στείλει στη φυλακή ή στην κρεμάλα–, αλλά έχει και το καθήκον να εξαλείψει αυτό το αναπάντεχο εμπόδιο, για χάρη του σκοπού για τον οποίο αγωνίζεται.

Johann Most, «Freiheit», 13/9-1884